Pravdivý příběh loupežnický - Démophobia

Jestlipak vy lidičky, co na plzeňsku bydlíte,
víte z čeho pochází to starý připodobnění?
Kolika z vás řekl doma tatínek či maminka,
že chováš se jako janek, zdrobnělina janeček, janeček.

Začalo to tenkrát v roce 1870,
24. dubna úplně nevinně.
Tenkrát ve vězení v Kartouzích najednou utekli
za bílýho dne tři vězni,
dva se jménem Janeček, Janeček.

Janečku můj chlapečku, kdybych ti mohla říct,
nedal by ses na šikmou plochu, mohl bys žít,
v kruhu rodinnym, potomků, měl bys krásnej byt,
:kdyby jsi neloupil a nevraždil a nechtěl prachy mít:

pořád víc.

To neznáte Janečky, ti když se do toho dali,
kradli, vraždili, loupili, neměli žádný zábrany.
Lidi seděli radši doma, nechodili na trhy,
neriskovali nebezpečí zapíchnout se cikánem,
Janečkem.

Zanedlouho přijel z Prahy detektiv Tausenau,
měl kufřík, cvikr, cylindr a za pasem mu visel skalp
ze zločince, co chytil vlastním umem, vůbec se nebál,
zapojil se do pátrání, všude vyslal četníky
ty chlapíky.

Janečku můj chlapečku ...

V Horomyslicích u Plzně stála malá hospoda
a tam si jednou bratří Janečkové zašli na pívo.
Hostinskej hned vyslal do Plzně syna, jako posla,
aby informoval poliše, že jsou tu cikání,
ti hledaní.

A tak je teda dopadli a po právu potrestali.
Jednoho za mříž vsadili a druhýho popravili.
A Plzeň si zas oddechla a všechno bylo jak má bejt.
A myslíte, že všechno bylo, jak má bejt?
Nebylo!